

HÖGT PÅ ALPENS ISBELAGDA SPIRA

(Alpens ros)

Men i dalen växte ock en blomma,
Lika skön som Alpens fagra ros;
Många friare till henne komma,
Alla wille ega Majenthalens ros.

Den blomman war en ung, behaglig tärna,
En dotter till den rike Konrad Moor;
Men hon ej följer någon lycklig stjerna
Ty högmod uti hennes hjerta bor.

Ack, I blommor! suckade hon ofta,
Den som finge ega er en stund,
Finge känna huru skönt ni dofta
Och trycka blott en kyss på eder mund.

Så hon tänkte, då en yngling sade:
Eveli, säg will du bli min brud!
Då allt mitt guld jag för din fot nedlade
Och klädde dig i Alpens blomsterskrud.

Nej hon sade, ingens mö jag blifwer
Förrän han mig först ett löfte ger,
Det är att han mig en Alpros gifwer,
En enda blott, jag fordrar icke mer.

Kuno har du mod att detta göra,
Då du skall för ewigt bli min man;
Herrans hand på berget dig skall föra;
Farwäl, o Kuno! blott du lyckas kan.

Han nu går mot Alpens högsta höjder
Och Eveli skyndar glad till byn
För att njuta dansens yra fröjder,
Medan älskarn wandrar emot skyn.

Kuno klättrade på bergets klippa
Tills han kom dit som blomman slagit rot,
Hans enda handtag war en blomsterknippa
Och på en torfwa stödde han sin fot.

Ack, Eveli, nu har jag dina blommor,
Men hwad är det? En alpros, hwit som snö;
Eveli, wänta! Snart jag kommer,
Min Gud, jag faller . . . låt mig icke dö!

Så han ropar då han störtar neder,
Hiskligt djupt, från Alpens högsta topp;
Uti dalen ligga blott hans kläder
Och hans rysligt sönderslagna kropp.

Och Eveli, hon kom nu ifrån gillet,
Och såg den döde, då hon skrek: O we!
Store Gud! jag har ju sjelf förspillet
Lifwet för den som jag älskade!

Och hennes fader äfwen kom till stället,
Men döden då fören't dem båda två;
Se'n hela byn med honom tårar fällde;
Till brudpar döden gjorde dem ändå.

Längre pennan ej förmår att rita
Om bestraffad kvinnonyck och mod.
Alpens rosor äro ej mer hwita,
De blefwo färgade af Kunos blod!